

34497.1)
(094.1)

Поштарина плаћена.

Год. XIII

НОВИ САД 15. III. 1933

Број 3

ЗБИРКА ЗАКОНА МИНИСТАРСКИХ НАРЕДАБА И УРЕДАБА

И ЗБИРКА ОДЛУКА ВИШИХ СУДОВА КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

XIII

1933

УРЕЂУЈЕ И ИЗДАЈЕ

Др. НИКА Ј. ИГЊАТОВИЋ.

ПРЕТСЕДНИК АПЕЛАЦИОНОГ СУДА У НОВОМ САДУ

Садржина: 17. Одговорност Држ. Ерара — 18 Школска општина.
— 19. Трошак у ванпарничним стварима. Брисање забране отуђ. и
оптерећ. — 20. Заједничка тековина. — 21. Прив. учесник. — 22. Изу-
зеће судија. — 23. Застарелост. — 24. Отштета против убице — 25. Из-
давање покретности. — 26. Излучна парница Побивање правних послова.

Садржина: 7. Закон о измени уводног закона за Гпп. — 8. Так-
сирање адвокат. пуномоћи. — 9. Таксирање обзване дражбе. — 10. Дисц.
власти за послужитеље. — 11. Тумачење Уредбе о путним трошковима.
— 12. Тумачење Тар. бр. 45. — 13. Утврђивање вредности стана држ.
служб. — 14. Такса за добровољну дражбу. — 15. Закон о накнади
штете

Београд
Г. Николај Маторић
инспектор
ШТАМПАРИЈА ДУШАНА ЧАМПИРАГА И ДРУГА НОВИ САД

Број Претс. I-Б-6-1933.

Извештен сам, да се градски односно општински органи, овлаштени на састављање смртвонице и инвентара у оставинским стварима, не придржавају својих дужности, предвиђених у §§-а 9, 20 и 38 зак. чл. XVI: 1894. Споменути органи смртвонице често тек после неколико месеци састављају и подносе суду, не осврћући се на постојеће законске прописе, по којима је дужан:

Општински разгледач мртваца, да *одма* после прегледа мртваца поднесе свој извештај општинском поглаварству (§ 9.);

Општински орган који саставља смртвоницу, да од дана пријаве смртног случаја рачунајући у року од 8 дана поднесе смртвоницу надлежном среском суду (§ 20.); а

Орган одређен за састављање инвентара да отпочне инвентарисање у року од 8 дана, рачунајуће од добивеног судског налога, и исто заврши могућом брзином.

Последица овог пропуштања је та, да се расправа оставинских ствари у законском року не може отпочети и свршити, чиме се опет наноси штета како заинтересованим лицима, тако и самој држави.

Да би се у будуће стало на пут овом поступку, који не одговара постојећим законским прописима, умољавам г. г. Претседнике Окруж. судова, да хитно позову подручне им среске судове, да од градских односно општинских органа безусловно захтевају, да се најстрожије придржавају рокова означених у горњим §§-има, и да упозоре среске судове, да у смислу §§-а 20. и 48. истог закона имају права да дотичне немарне органе, од случаја до случаја казне новчаном глобом, а поред тога да против њих поднесу пријаву код њихове више надзорне власти. Срески судови имају нарочито pazити на то, да Општинско Поглаварство у смислу § а 3. Спроведбене наредбе зак. чл. XVI: 1894. о наследном поступку од 11 октобра 1895 године број 43194/98 свакога месеца до 15 дана, надлежном среском суду поднесе месечни исказ о смртним случајевима уведеним у Матицу мртвих у прошлом месецу, па на основу тога исказа, срески судови имају да контролишу да ли је орган за састављање смртвонице удовољио својој дужности из §-а 20. закона о оставинском поступку, и да немарне органе казне новчаном глобом.

Уједно умољавам г. г. Претседнике Окружних судова, да се приликом прегледа подручних им среских судова, нарочито увере о томе, да ли се горњи законски прописи тачно одржавају.

О учињеном извољеће г. г. Претседници поднети ми извештај у року од 8 дана.

Нови Сад, 2 фебруара 1933 године,

Др. Н. Ј. Игњатовић

Претседник Апелационог суда у Новом Саду.

Игњ. Ј. Игњ. 328

Неоснован је и онај навод жалиоца, да општина током пореске године може руковати са убраним новцем по свом нахођењу, јер према горненаведеном чињеничном стању, оптужени су убрани новац као државни порез имали сваког 1 и 16 у месецу отпремити надлежној финансијској управи, — и нису смели тај новац употребити ни на што друго.

Како је према томе и ревизија оптуженога II реда очигледно неоснована ваљало ју је на основу § 345 т. 2 скрп. одбацити.

Нови Сад, 29 јануара 1932.

17.

Државни ерар није одговоран за проневеру државног чиновника, ако је проневерени новац противно прописима дошао у руке тога чиновника.

(Кс. у Н. Саду, Г. 1606/1929.)

Касациони суд ревизиону молбу тужитељеву одбија и осуђује га, да плати туженоме у име ревизионих трошкова 700 динара у року од 15 дана под теретом оврхе.

Разлози: Одбија се ревизиона молба тужитељева, јер је по гласу приложених езекутивних списа судски извршитељ на дражби убрану своту за продате некретнине у износу од 22564 динара положио у претседнички депозит под бројем 767/1926 чл. 21 и ако је по наредби Мин. Правде број: 49425/1881 а по 11 §-у исте био дужан неодложно положити у судски депозит код среске Финансијске Управе, те је само услед протузаконог рада судског извршитеља горњи новац дошао у руке шефа суда и само услед оваког неправилног поступка дошао је исти у могућност да горњу суму проневери.

Суму од 4831 дин. положио је сам купац Ж. Т. у председнички у место у судски депозит под бр. 986/1926,

чл. 27, а своту од 4820 динара положио је купац Рада такође у председнички депозит под бројем 1190/1926 чл. 33.

Своту од 5000 дин. положио је сам тужитељ у председнички депозит под бројем 2851/1926, чл. 51, а своту од 9030 дин. положио је купац М. Н. у председнички депозит, под бројем 55/1926, чл. 55.

Према томе, ове своте сами купци су протузаконито положили новац у председнички, а не судски депозит, те се стога не може ни сматрати, да их је држ. Ерар добио, јер су га саме странке предале пок. Б. Ж. па се исти има сматрати њиховим повереником; за чији рад не одговара Државни Ерар.

Не стоји навод ревизионе молбе тужитеља да он није покренуо парницу ради одштете противу Држ. ерара. Тужитељ у тужби наводи, да га је срески суд у Т. решењем известио да се новац не може подићи, јер га је Б. Ж. проневерио, а како у смислу 19 §.а VIII зак. чл. 1871 год. за проневерење судије одговара Држ. ерара, то тражи да му ову своту исплати Држ. ерар. Из овога се јасно види, да је тужитељ тражио да му Државни Ерар накнади штету, коју му је незаконитим радом нанео именован судија, па је суд правилно применио одредбу устава, садржану у §-у 18 истога, јер је ова за суд обвезна, те је правилно установио и то да је овака после истека девет месеци покренута тужба застарела.

Тужитељ сада у ревизионој молби тражи са свим на новој основи, да му се досуди горња свота, чему се противник противио, те се ова молба сада у ревизионом поступку није више могла узети у обзир, услед чега је тужитеља требало са неосновном молбом одбити.

У Новом Саду, 17 маја 1932 године.

*

Мислимо, да би ипак одговарао Држ. Ерар за протузаконити рад судског извршитеља, у колико иначе постоје услови за то.

18.

Школска општина је правно лице. Месни школски одбор је орган школске општине, а не орган Државног Ерара; поседовање школског одбора има се сматрати поседовањем у име школске општине, а не у име Држ. Ерара.

(Ас. у Н. Саду, као ревиз. суд Г. 19141930).

Апелациони Суд у Новом Саду као ревизиони суд одбија ревизиону молбу тужитеља те га осуђује, да плати туженој, а на руке њезина правозаступника у име ревизионог трошка 49 (четрдесетдевет) дин. у року од 15 дана под теретом принудног извршења.

Разлози: Тужитељ се жали у својој ревизионој молби, да је призивни суд повредио правно правило када је одбио тужбу, мада је месни школски одбор у П. само као орган државне власти држао у поседу спорно земљиште, мада је даље и школска општина ушла услед Српског Школског Закона у састав Државне Просветне Организације и мада је утврђено исказима преслушаних сведока, да је Државни Ерар био у поседу девет јутара спорног земљишта, приходе је пак других 9 јутара школски одбор, као орган државне власти употребљавао искључиво у сврхе школства и просвете.

Ова је жалба неоснована.

Призивни суд не само да није установио то, да је тужитељ у поседу био упитних земљишта или једнога дела истих у економској год. 1928/1929, него је напротив — примивши чињенично стање ствари, које је првостепени суд установио — изрекао, да тужитељ није био у поседу спорног земљишта у горе означеном времену.

А ова изрека није у супротности са садржином списка.

Преслушани сведоци наима уопште нису исказали, да је тужитељ у поседу био, него сведоци Р. Фрањо и В. Никола исказали су то, да је школски одбор у П. био

у поседу 9 јут. земље, у поседу пак осталог земљишта била је тужена; К. Венделин сведок је пак изказао то, да је тужбену земљу за 1928/1929 економску год. Г. Манојло српски православни свештеник издао у закуп више људима.

На темељу пак таквих исказа без повреде правних правила могао је позивни суд изрећи то, да тужитељ у економ. год. 1928/1929 није био у поседу упитних некретнина.

Поседовање горњих земљишта, или једног дела истих од стране школског одбора и употребљавање прихода са овог земљишта искључиво у сврхе школства и просвете наине не може се сматрати поседовањем и употребљавањем у име Државног Ерара, него поседовањем и употребљавањем у име школске општине као правног лица, јер су школе додуше подржављене проширењем важности Закона о народним школама од 19 априла 1904 год. на територију бивше „Војводине“, а и школске општине су ушле у погледу просветног рада у састав Државне Просветне организације, али у имовно правном питању школске општине су самосталне, законом признате организације, које имају своју за дозвољену сврху служевну имовину, школски одбори су пак органи школских општина, а не органи Државног Ерара.

Чл 13 горњег Закона каже наине, да: „школска општина подиже и потребама снабдева школу“..., чл. 14 да је школска општина дужна, да да потребно земљиште за школу и т. д чл. 15 каже да: „кад нема потребно земљиште за подизање школа, може га откупити по Закону о експропријацији имања“ по чл. 18: „поред земљишта и зграда школа може имати и друго имање“; а „мора се на њу убаштинити“, „а ако би нека школска општина, која има школско имање, пристала, онда њено имање припада оној школској општини, с којом се споји;“ по чл. 17 пак „за подмиривање школских потреба, свака

школска општина има школску благајну, у коју улазе: „приходи од школског имања“.

Сва ова наређења показују на то, да школска општина преставаља једну самосталну организацију признату Законом, да има своје имање, намењено за једну законом дозвољену сврху, с једном речју, да је правно лице.

Да је то тако, то се још већма види из Закона о народним школама од 5-ог децембра 1929 године број 97948, јер § 37 изричито каже, да имовину школске општине сачињавају све школске зграде и целокупно непокретно школско имање, § 39 пак одређује, да „Школска Општина мора се убаштинити на све непокретно школско имање“.

Школска општина је дакле правно лице. Ако је пак то тако, онда школска општина а не Државни Ерар има право, да поступи против оних, који су евентуално повредили њена права.

Пошто пак по § 58 Закона из 1904 године школски одбор претставља школску општину, а не Државни Ерар, а и по § 20 Закона из 1929 године месни школски одбор је орган школске општине, а не Држ. Ерара, евентуално поседовање школског одбора има се сматрати поседовањем у име школске општине, а не у име Држ. Ерара: призивни суд није повредио правно правило, када је установљено, да Државни Ерар није био уопште у поседу спорног земљишта и када је услед тога одбио тужбу којом се сумарна репозиција тражи.

Према свему томе ваљало је рев. молбу као неосновану одбити и тужитеља у смислу §§ 543 и 508 осудити на снашање равизионих трошкова.

Нови Сад, 19 октобра 1931 године.

*

Види: VIII. 194. IX. 50.

19

I. У ванпарничним груншовним стварима нема места досуђивању прошкова. — II. Ако

је право потоњег наслеђивања или забрана отуђивања и оптерећења забележена на основу решења оставинског суда, онда се брисање те забележбе може одредити само путем парнице.

(Кс. у Н. Садџу, Вп. 177/1932.)

Касациони Суд Б. Одељење утоку делимично места даје те из нападнутог решења изоставља расположење у погледу снашања трошкова. У осталом делу уток одбија.

Разлози: У ванпарничним грунтовним стварима нема места досуђивању уточних трошкова, па је стога ваљало расположење II ст. решења у погледу трошкова изоставити. У меритуму ваљало је уток одбити, јер по сталној судској пракси ако је забрана отуђивања и оптерећивања (у ствари права потоњег наслеђивања) забележена на основу решења оставинског суда, онда се брисање те забележбе, ако је забележба већ правомоћна — као у конкретном случају — може брисати само путем парнице.

У погледу некретнина у гр. улошку број 16783 и 17056 забрана отуђивања и оптерећивања забележена је, додуше, на основу приватне исправе-изјаве дате од стране утецатеља — но како се из те изјаве види, на ове некретнине дато је проширење забране отуђивања и оптерећивања, јер је истодобно са дозволом сирочадског стола дозвољено излучење других некретнина, на којима је забрана отуђивања и оптерећивања била забележена на основу решења оставинског суда, према томе постоји случај замене, па према томе забрана отуђивања и оптерећења забележена на некретнине број 16783 и 17056 имаће исту судбину као она забележба, која је уследила на основу решења оставинског суда.

Нови Сад, 23 јуна 1932 годане.

*

Види: IX. 20, 57.

20.

Истина, да муж може за живота свог ошуђиши сву шековину, но ако то учини даровањем и шиме повреди право супруге на заједничку шековину, онда супруга има права да шражи, да јој обдарени у природи враше њезин део. Злу веру не треба доказивати, ако је даровање уследило између оца и синова. Жена није дужна да већ приликом даровања, још за време шрајања брака приговарати даровању.

(Кс. у Н. Саду, Г. 1323/1929.)

Касоциони Суд Б. Одељење у Новом Саду ревизионој молби тужитељице места даје, пресуду позивног суда преиначује, те установљава, да је кућа уписана у гр. ул. општине Б. број 471 а проведена гр. ул. број 632. под топ. број 864, 865, и 866 заједничко тециво тужитељице са пок. јој мужем, те обвезује тужене I и II р. да су дужни трпети, да се на основу ове пресуде, путем молбе тужтељичине, упућене непосредно грунт. власти, брише њихово власништво, укњижено на половину споменуте куће и укњижи право својине у корист тужитељице по наслову заједничке тековине. Обвезује тужене I и II реда да тужитељици на руке правозаступника јој плате у року од 15 дана под претњом принудног извршења у име I степ. трошкова 2330 дин. у име позивних трошкова 900 динара а у име ревиз. трошкова 1050 динара а Државном Ерару у име таксе за пресуду и рев. молбу 719, динара. Најзад пребија све трошкове између тужитељице и осталих туженика.

Разлози: Позивни суд установио је, да упарничена некретнина сачињава заједничко тециво тужитељице са покојним јој мужем, установио је и то да је пок. муж тужтељичин још са време живота преписао целу некретнину на тужене (децу) и то путем даровања.

Како ово установљење није нападнуто, оно је и за овај ревизиони суд меродавно (534 § г. п. п.)

Призивни суд и поред оваковог установљења ипак је одбио тужбу ради издавања заједничке тековине са разлога, што је муж за време трајања брака овлашћен био отуђити ову тековину и што би тужитељица могла тражити од тужених издавање својег дела из заједничке тековине, кад би доказала злу веру тужених у погледу стицања и јер се тужитељица није противила предаји некретнина деци (туженима). Те како је учињен првни посао међу живима, а не за случај смрти, то тужитељица не може тражити у природи половину предатих некретнина.

Тужитељица напада пресуду призивног суда због повреде формалних и материјалних правила.

Жалбе су основане.

Истина, да муж може за време живота отуђити сву тековину, но ако је то учинио даровањем и тиме повредио право супруге на заједничку тековину, онда супруга има право тражити да јој обдарени врате у природи њезин део. — Како је призивни суд установио, да је пренос уследио даровањем, а како је то уследило између оца и синова, то није потребно доказивати каква зла вера тужених. Околност да је тужитељица знала о томе да се склапа нападнути уговор, те да се није противила не лишавају је права да захтева свој део из заједничке тековине од тужених, јер је њезино право на издавање заједничког тежива уследило тек престанком брака т. ј. смрћу мужа. Једино би у том случају изгубила то своје право, да се њезиног права одрекла, но такве чињенице из којих би се одрицање могло закључити призивни суд није установио.

Стога је ваљало ревизионој молби тужитељице места дати и пресуду призивног суда у смислу диспозитива ове пресуде преиначити.

Расположење у погледу трошкова оснива се на 425 § г. п. п. а

Нови Сад, 28 јануара 1932.

*

Судска права. Право на заједничку тековину не може се укинути на основу недостојности. (К. 4947/1914).

Жена не може се сматрати заједничким тецатељем за оно време, када је живела у конкубинату, и ако је њезин муж у то време отсутан био у Америци (К. 6017/1916).

Само по себи та околност, што је муж удаљен од своје жене у Америци живео, још не укида заједничко тециво међу супрузима, ако се муж није преселио у Америку у намери да прекине брачни живот, него је споразумно са женом привремено отишао у Америку ради зараде. (К. 4658/1915).

*

Види: III. 9, IV. 59. 69. 93. VI. 4, 38. VIII. 82. 163. X. 17. XI. 24. XII. 116.

21.

Оштећеник мора пре поднашања оптужнице постати приватни учесник, јер оптужницу може поднети само прив. учесник. Није довољно да приватни учесник изјави, да преузима оптужбу, него поред тога мора још да назначи своју штету и да се са својим приватно-правним потраживањем придружи кривичном поступку.

(Ас. у Н. Саду, Копа 757/1932.)

Апелациони суд приговор уважава, решава да оптужби нема места и кривично поступање обуставља на основу т. 3 § 208 к. п.

Разлози: Нити у кривичној пријави, нити у молби Б. Антуна којом је преузео даље заступање оптужбе услед повлачења захтева за гоњење од стране државног тужиоца нема спомена, о томе, да се је он као оштећени придружио кривичном поступку ради остварења свога приватно-правног потраживања.

Према томе он се нема сматрати приватним учесником (7 од § 6 с. кр. п.) већ само оштећеником, а као такав он нема права да место државног тужиоца покрене кривично поступање, а још мање да подигне оптужницу место државног тужиоца (§ 53 с. кр. п.) који је одустао од гоњења због престапа из 1 од. § 386 кр. з. који се гони по службеној дужности.

Оштећени Б. Антун у самој оптужници назначује свој оштетни захтев у износу од 5000 динара, али је то закашњено. Наиме, оштећеник мора пре поднашања оптужнице да постане приватни учесник, јер оптужницу може да поднесе само приватни учесник, а не може се обратно поступити, да оштећеник поднесе оптужницу, па тек у самој оптужници да се претвори у приватног учесника, јер се сматра да оптужница, коју је поднео оштећеник у опште и не постоји, те се у њој наведено не може ни узети у обзир. Б. Антун је на своме са слушању пред истражним судијом дне 22 августа 1932 истина изјавио, да преузима оптужбу, али пошто није ни том приликом, а ни пре тога назначио штету, нити се са својим приватно-правним потраживањем придружио кривичном поступку, та је његова изјава без вредности, јер се само услед те изјаве не може сматрати приватним учесником.

Па како је оптужница према горе наведеном подигнута без захтева законом овлашћеног тужиоца противно принципу оптужбе јасно израженом у 2 од. § 1 с. кр. п. јер је законом овлашћени тужилац за дело из 1 од. § 386 кр. з. само државни тужилац (бр. 1 од. 3 § 1 с. кр. п.) или приватни учесник, то је Апелациони суд, будући се обистинила т. 3 § 208 с. кр. п. морао донети решење као у диспозитиву.

Ово решење има Окружни суд странкама уручити.

Нови Сад, 5 децембра 1932 године.

22.

Изузеће судија могу тражити само странке (§. 31. Ски) Приватни учесник се само онда може сматрати странком, кад дође на место државног тужиоца (§. 54) Ван тога случаја приватни учесник није странка, па зашто ни не може тражити изузеће судија.

(Ас. у Н. Саду, Кжа 7/1933.)

Апелациони суд жалбу приватних учесника одбија.

Разлози: У смислу § 31 с. кр. п. само странке могу тражити изузеће судија. У смислу пак 1 од. § 6 с. кр. п. под странком се разуме тужилац као и онај против кога теча кривични поступак (осумњиченик, окривљеник и оптуженик), у смислу 5 од. § 6 с. кр. п. пак под тужиоцем се разуме како државни тужилац тако и приватни тужилац и приватни учесник, а исти § се позива у загради на § 54 с. кр. п., што значи онај приватни учесник, који долази на место државног тужиоца.

Према томе приватни учесник ће се сматрати странком само онда, када државни тужилац одбије да предузме гоњење или одустане од гоњења или од оптужнице у току поступка, јер само у том случају он може покренути кривично поступање, може гоњење сам продужити, подићи оптужнику или остати при подигнутој оптужници и тако доћи на место државног тужиоца. Како овде није тај случај, јер оптужбу заступа државни тужилац то се приватни учесници не могу сматрати странкама, пак досљедно томе нису ни овлаштени да ставе захтев за изузеће судија.

Они ће стећи то право тек онда, ако државни тужилац одбије да даље заступа оптужбу и они предузму гоњење у року означеном у § 53 с. кр. п., јер тек тада ће се они сматрати странком.

С тога је Апелациони Суд морао жалбу приватних учесника као неосновану одбити.

Ово решење има Окружни Суд странкама уручити.
Нови Сад, 13 јануара 1933. године.

23.

У случају застарелости не може се опшужба одбиши на основу §-а 276. Ски. него се окривљеник има ослободити од опшужбе и последице јој на основу ст. 3 од 1. §-а 280. Ски. јер је застарелост као околност која искључује и укида кажњивост, одредба материјално-правне природе.

(Ас. у Новом Саду, Кпно. 310/932.)

Апелациони Суд призив: државног тужиоца као очигледно неоснован одбацује. Но пресуду првостепеног суда на основу § 408 с. к. п. због повреде материјалног закона означеног у т. 1 б., § 337 с. к. п. по службеној дужности поништава и оптужене Ф. Петра и Х. Петра за дело означено у првостепеној пресуди на основу ст. 3 од 1 § 280 с. к. п. ослобађа од оптужбе и последица јој.

Разлози: Против пресуде првостепеног суда у законитом року изјавио је призив са оправдањем државни тужилац на основу т. 1 и 2 § 392 с. к. п. јер да не подлежи застара.

Апелациони Суд установио је, да је државно тужилоштво оптужило окривљене због преступа изнуђивања из § 350 ст. к. з., а коју квалификацију је прихватио и првостепени суд.

Дело је извршено априла месеца 1926 године, а првостепена пресуда је донета 8 јула 1932 године, дакле прошло је двапута онолико времена, колико се по старом закону за застарелост тражи, то се има применити

последњи одељак § 79 новог к. з., те је тако несумњиво наступила застара.

У смислу 2 § н. к. з. има се применити блажи закон. Како пак по последњем одељку 106 § ст. к. з. претупи застаревају за време од 3 године, а по последњем одељ § 79 новог к. з. право на гоњење кривичног дела у сваком случају ће застарети, ако прође двапут онолико времена колико се по закону за застарелост права на гоњење за то дело тражи, то је у овом случају пошто је прошло 6 година од почињења дела до првостепене пресуде, дело у смислу посл. одељ. § 79 н. к. з. застарело.

Првостепени суд донео је пресуду на основу § 276 с. к. п. којим оптужбу одбија, јер сматра, да је „застарелост процесна сметња која искључује гоњење и кажљивост“.

На основу § 276 с. к. п. одбија се оптужба на основу формалних разлога т. ј. суд ће пре мериторног решења саме ствари гледати да ли постоји право на оптужбу и да ли су испуњене све процесне претпоставке и у недостатку неке од њих одбиће оптужницу.

Првостепени суд је узео да је застарелост таква једна формална повреда и донео је пресуду, на основу § 276 с. к. п.

Апелациони Суд није могао прихватити ово становиште првостепеног суда, јер сматра да је застарелост: околност „која искључује и укида кажњивост“, дакле једна одредба материјалног закона предвиђена у §§ 78—80 к. з. Како је првостепени суд одбио оптужбу на основу § 276 с. к. п. то је тиме починио повреду материјалног закона из т. 1 б. § 337 с. к. п. Пошто се је та повреда догодила на штету окривљених, то ју је Апелациони Суд морао узети по службеној дужности у обзир (§ 408 од 2 с. к. п.) и донети ослобођавајућу пресуду на основу ст. 3 од 1 § 280 скп.

Нови Сад, 9 новембра 1932 године.

24.

За убиство матере може се мл. деци досудити општешта против убице, и онда ако је отац у живошу.

(Кс. у Н. Саду, Г. 1318/1929.)

Касациони Суд из службене дужности исправља пресуду Апелационог суда тако, да је свота од 150 дин. месечнога издржавања досуђена само млд. Ивану, Терези и Ђури П. сваком од њих посебно. Ревизиону молбу туженога одбија и осуђује га да плати горе именованим тужитељима а на руке правозаступника им у име ревизионих трошкова 600 динара у року од 15 дана под теретом оврхе.

Разлози: Тужени се жали противу пресуде Апелационог Суда, јер је суд установио дужност туженога да тројици од млдб. тужитеља плаћа издржавање. Наводи, да сама чињеница, што је скривио смрт мајке горе именованих тужитеља, још не даје тужитељима право да траже од њега издржавање, јер 292 § К. З. гласи тако, да издржавање могу тражити само она лица о чијем је издржавању покојни био дужан да се стара, а покојна Луција П није била дужна да се стара за млдб. тужитеље, будући да § 11 зак. чл. XX из 1877 године у том погледу тако располаже, да је малолетне без имања у првом реду дужан издржавати отац, а ако то није сам у стању са њиме заједно и мати. Како пак тужитељи имају имање, то се они могу из имања издржавати. Суд је истина установио, да то имање не носи скоро никакав приход, али горња законска одредба не гласи, да се тужитељи морају само од прихода издржавати.

Ове су жалбе неосноване, јер је суд правилно установио, да је у овом случају поред оца и мати млдб. тужитеља издржавала своју децу, садање тужитеље, водећи гостионичарску радњу баш зато, што је отац на дру-

гој страни запослен, није могао исту водити, а мора се узети да је приход ове радње био потребан оцу тужитеља, да би могао своју породицу пристојно издржавати, те је покојна дужна била оцу дечјем у том правцу помоћи у издржавању деце. Према томе суд је правилно установио, да је покојна као мати по дужности помагала мужу на издржавању деце, и да су иста сада смрћу материном отпали од те помоћи, те је зато тужени дужан ову штету тужитељима надокнадити.

*

Судска пракса. Онај који је кривичним делом проузроковао друге смрт: дужан је издржавати малодобну децу убијенога све дотле, док би их убијени био дужан издржавати. Не ослобађа га ове дужности ни то што их убијени није могао издржавати, и што је ту децу издржавала и што ће их евентуално и у будуће издржавати њихова тетка. (К. 2646/907).

Убиство обвезује на отштету и онда ако је починилац приликом извршења дела био пијан до неурачунљивости, јер и само пијанство пада на терет починиоца. (К. 656/25)

25.

Када је Аграрна власт довршила свој рад око додељивања земљишта, спор који настане услед смешања од стране трећег лица, спада у делокруг редовног суда.

(Кс. у Н. Саду, Вп. 571/931.)

За решавање спора надлежан је редован суд. Списи се враћају Среском суду у В. на даљи поступак.

Разлози: Тужитељ у својој тужби тврди, да је од аграрне власти добио новембра месеца 1927 год. 2 јутра земље у мокринском атару, која му је земља од стране аграрних власти и предата у посед.

Према прикљученом решењу аграрне власти број 11522/1927 иста аграрна власт узела је на знање увођење у посед, те је изрекла и то, да ранијим поседницима не припада никаква накнада за семе.

У тужби се тврди, да је тужени после предаје земљишта у посед тужитељу, протуправно засејао упитно земљиште и касније похосио жито и однео га.

Према овом стању ствари решење спора не спада у делокруг аграрне, већ судске власти, јер је аграрна власт, увођењем у посед тужитеља и решењем питања о накнади за евентуални ранији усев, довршила свој задатак из 14 §-а Закона о издавању земљишта великих поседа у четворогодишњи закуп.

Почевши од тог времена сваки спор због узнемиравања поседа аграрног интересента, (а који не потиче од аграрне власти) спада у делокруг редовних судова.

Нови Сад, 12 маја 1932.

*

О Аграрној Реформи види још II 75, V 46, VI 20, VII 48, VIII 126, 189, IX 280, X 52, 81, 94, 95, 104, XI 59, XII 91.

26.

I. И у излучним парницама има места притовору на основу Закона о побијању правних послова ван степчаја. II. И у случају сродства, које постоји према жени дужникој има места побијању правних послова склопљених у року од две године пре побијања. У сваком случају се претпоставља намера за оштећење; ко противно тврди, мора то доказати.

(Кс. у Н. Саду, Г. 633/1932)

Касациони Суд одбија тужитељеву ревизиону молбу.

Тужитељ је дужан накнадити туженом у руке његовог заступника трошак ревизионог поступка од 1035 (хиљаду тридесет и пет) динара у року од 15 дана под теретом принудног извршења.

Разлози Пресуду призивног суда напада тужитељ због повреда формалних и материјалних прописа. Те повреде налази тужитељ у том, што да је противно садржини списа утврђено, да је тужитељ тек условно стекао

Члан 11.

За потраживања по улозима на штедњу и на текући рачун, као и по доспелим каматама на исте, може се тражити принудна наплата само за оне износе које је завод дужан да исплаћује по овој уредби.

Члан 12.

Право коришћења овом уредбом престаје кад се заводу отвори стечај, кад тражи принудно поравнање ван стечаја и кад се утврди да је завод пасиван.

Исто тако ће Министар трговине и индустрије одузети једном заводу ово право, ако Комитет Министара предвиђен у члану 5 ове уредбе нађе да то захтевају интереси поверилаца.

Члан 13.

Новчани завод, коме је дата уредба по § 5 Закона о заштити земљорадника и о стављању на снагу појединих прописа закона о извршењу и обезбеђењу може, кад му се ликвидитет поправи, затражити да се и на њега примене прописи ове уредбе. У том циљу завод ће се обратити на Министарство трговине и индустрије с молбом уз коју ће приложити скалу по којој ће вршити исплате улога и доспелих камата (члан 2).

По овој молби ће Министар трговине и индустрије донети решење према одредби члана 4. Ако се таквим решењем одобрава заводу примена ове Уредбе, самим тим престаје важити раније дата му уредба по § 5 поменутог закона.

Члан 14.

Под новчаним заводима у смислу прописа ове Уредбе подразумевају се новчане установи, које су основане као акционарска друштва, задруге и њихове савези, као и штедионице самоуправних тела.

Члан 15.

Ова Уредба добија обавезну снагу кад се обнародује у „Службеним новинама“ и важиће за време од годину дана по њеном ступању у живот.

26 децембра 1932 године
у Београду

Министар трговине и индустрије,

Др. Илија Шуменковић с. р.

Министар правде,
Б. Максимовић с. р.

Претседник Министарског савета,

Др. Милан Сршкић с. р.

(Следују потписи осталих г. г. министара).

7.

ЗАКОН

о измени уводног закона за законик о судском поступку у грађанским парницама и закона о уређењу редовних судова.

§ 1.

Став 1 члана 1 Уводног закона за Законик о судском поступку од 9 јула 1930 године мења се и гласи:

„(1) Законик о судском поступку у грађанским парницама (грађански парнични поступак — Грпп) од 13 јула 1929 године, не дирајући у прописе става 2 истог члана, добија обавезну снагу на подручјима Стола седморице у Загребу, Одељења Б. Стола седморице у Загребу, Одељења Б. Беотрадског Касационог суда у Новом Саду и Врховног суда у Сарајеву 1 априла 1933 године, на подручју Апелационог суда у Београду 1 јануара 1934 године, а на подручјима Апелационог суда у Скопљу и Великог суда у Подгорици када то одреди Закон којим ће се на тим подручјима установити срески и окр. судови“.

§ 2.

Закон о уређењу редовних судова од 18 јануара 1929 године мења се како следи:

1) У § 11 став 2 на крају иза речи: „за одређено време додају се речи: „али најдуже за време од 15 дана“.

2) § 111 мења се и гласи:

„Сукобе о надлежности који настану између судова који не припадају подручју истог одељења Касационог суда (§ 103), на захтев ма кога суда, решава Касациони суд у већу предвиђеном у § 104.

Ако јавна безбедност, лакоћа поступка и друге нарочите потребе поступка захтевају да се за кривично поступање уместо надлежног суда одреди који суд исте врсте другог подручја поменутог у ставу 1 на захтев Апелационог суда, у чијим се подручју налази надлежни суд, решава о томе Касациони суд у поменутом већу.

Касациони суд у поменутом већу у случајевима кривичних дела за која се по прописима Закона у појединим правним подручјима не може утврдити који је суд надлежан повериће поступак суду ма кога правног подручја за који држи да ће кривични поступак најбрже, најлакше и с најмање трошкова извршити“.

3) У § 117 на крају додаје се ово:

„Дан ступања на снагу прописа § 79 о службеној хаљини одредиће уредбом Министар правде“.

§ 3.

Установљује се Окружни суд са седиштем на Сушаку, који ће обухватити подручја данашњих среских судова у Сушаку, Бакру, Чабру, Делницама, Црквеници, Новом Сењу, Каству, Крку, Рабу и Пагу. Цело ово подручје потпашиће под надлежност Апелационог суда у Загребу.

§ 4.

Укида се експозитура сомборског Окружног суда у Чаковцу, а проширује се надлежност Окружног суда

у Вараждину на досадашње подручје ове експозитуре, тиме се ово судско подручје издваја из подручја Апелационог суда у Новом Саду и припада подручју Апелационог суда у Загребу.

§ 5.

За време од две године од дана обнародовања овог Закона могу се судијски приправници постављати за судије средских судова одмах по положеном судском испиту.

§ 6.

Овлашћује се Министар правде, да може уштеде по свим партијама буџета расхода Министарства правде за 1932/33 годину употребити за покриће материјалних издатака око провођења овог Закона.

§ 7.

Овај Закон ступа у живот кад га Краљ потпише, а изузев прописа §§ 3 и 4, добија обавезну снагу кад се обнародује у „Службеним новинама“; приписи §§ 3 и 4 добијају обавезну снагу 1 априла 1933 године.

Министар праде се овлашћује да изда уредбе потребне за извршење овог Закона.

Препоручујемо Нашем Министру правде да овај Закон обнародује, свима Нашим Министрима да се о извршењу његовом старају, властима заповедамо да по њему поступају, а свима и свакоме да му се покоравају.

Бр. 127533. 3—411

27 децембра 1932 године

у Београду.

(Обнародован у Служб. Нов. од 30 дец. 1932 год. Бр. 304-СХIV).

8.

РАСПИС

Мин. Финансија Бр. 22464 од 7 септ. 1932 године у предмету таксирања адвокатске пуномоћи.

Број Претс. I-A 240-1932.

Министарство правде својим актом од 7 новембра 1932 године Бр. 95614 доставило је овом Претседништву распис следеће садржине:

Министарство финансија Одељење пореза упутио је Министарству правде акт број 22464 од 7 септембра о. г. следеће садржине:

Покренуто је било питање, како треба таксирати пуномоћја, која се истовремено издају на двојицу или више правозаступника.

Министарство финансија, Одељење пореза, на основу §-а 43 Закона о судским таксама и члана 43 закона о таксама даје следеће објашњење:

Ако се пуномоћије издаје истовремено у једној исправи на двојицу или више правозаступника (више мандатара) тако, да је сваки од њих самостално овлашћен, онда се мора за такво пуномоћије платити такса толико пута колико има опуномоћеника.

Исто тако се мора пуномоћје, које је издато од више лица (од више мандатара), која према самој исправи нису карактерисана као једна правна — дакле не само као једна интересна — заједница таксирати и према броју налогодаваоца (мандатара), пошто се мора пуномоћије и у овоме случају пристојбинско-правно сматрати као једно сакупљење више исправа о опуномоћавању, (Confer члан 1 закона о таксама и § 1 пристојбинских закона за правна подручја ван Србије и Црне Горе).

У вези са тим не сме се пак губити из вида изрични пропис §-а 33 закона о судским таксама који каже:

„Пуномоћја, која издају заједно више приватних тужилаца или више окривљених, а односе се само на заступање у једном одређеном кривичном поступку, који се заједно води, подложна су такси као да их издаје само једно лице. Ово вреди и за отказ пуномоћја“.

Предње Вам се доставља ради знања.

Нови Сад, 14 новембра 1932 год.

Др. Н. Ј. Игњатовић, с. р.

Претседник Апелационог суда у Н. Саду.

9.

РАСПИС

Министра финансије од 7 дец. 1932 г. Бр. 120320 о наплати таксе за обзнану дражбе, кад обзнану наређује суд.

Број Претс. I-A 259-1932

Министарство правде својим актом од 7 децембра 1932 год. Бр. 120320 доставило је овом Председништву распис следеће садржине:

Министарство финансија Одељење пореза доставило је својим актом од 23 новембра о. г. бр. 80498 овом Министарству следеће:

Пошто тарифни број 75 закона о таксама говори о *приватној* обзнани добошем или објавом у месту, то је било покренуто питање, да ли су оврхо-водитељи (повериоци) дужни у смислу тарифног броја 75 закона о таксама плаћати таксу за обзнану дражбе, када ту обзнану наређује суд на основу законских прописа о извршном поступку.

Министарство финансија, Одељење пореза, на основу члана 43 закона о таксама даје следеће објашњење:

„Тарифни број 75 увршћен је у таксеној тарифи закона о таксама под лит. V где стоји натпис: *код полицијских и извршних власти.*

Из овог следи, да се ова такса мора плаћати, кад год се у поднеску тражи, да се изда јавна објава или да се ма која судска одлука објави или причврсти на судску или општинску или градску таблу или ако је у циљу правилног решења поднеска по постојећим законским прописима потребно, да се изда објава или да се дотична одлука власти причврсти на таблу власти.

Овако тумачење разабире се већ и из последњег става тарифног броја 75 закона о таксама као и из таксеног и пристојбеног правилника члан 87 тачка 2 и 3.

Ова такса плаћа се на дотичном поднеску унапред од лица наведеног у тачци 2 члана 87 таксеног и пристојбинског правилника.

Ако је пак осим обзване на судској или општинској или градској табли односно осим обзване добошем и т. д. потребно још штампање службеног огласа у Службеним новинама, онда треба наплаћивати поред таксе из тар. броја 75 још и таксу из тарифног броја 322 закона о таксама.

Моли се Министарство правде да изволи ово објашњење саопштити свима судовима у земљи“.

Предње Вам се доставња ради знања.

Нови Сад, 15 децембра 1932 год.

Др Н. Ј. Игњатовић, с. р.

Претседник Апелационог суда у Н. Саду.

10.

РАСПИС

Претседника Апелационог Суда у Новом Саду у предмету дисциплинских власти за послужитеље, постављене код редовних судова на подручју Апелационог Суда у Новом Саду.

Број Претс. I-B-72-1932.

Господину Претседнику Окружног суда

Поводом стављеног питања: ко је дисциплинска власт за послужитеље, намештене код редовних судова,

сматрам за потребно да на стављено питање дат одговор саопштим свима подручним судовима ради знања.

Са гледишта дисциплинске власти, пре свега треба разликовати дневничаре и сталне служитеље. За прве је дисциплинска власт у смислу §-а 176 чз. онај орган, који доноси решења о њиховом пријему, а то је сада за подручје Апелационог Суда у Н. Саду с обзиром на овлаштење добивено од г. Министра правде актом од 20 априла 1931 год. бр. 43409. Претседник Апелационог суда у Новом Саду, а за дневничаре при Касационом суду, претседник тога суда.

Што се пак тиче сталних служитеља, у погледу њих важе ови прописи:

§ 198 Чиновничког закона наређује, да су за државне службенике грађанског реда за које постоје у специјалним законима нарочите дисциплинске власти, надлежне те власти.

Дисциплинску власт над сталним послужитељима при среском и Окружном суду (јер у погледу дневничара служитеља важи § 176 чз.) врши претседник Окружног суда у смислу §-а 91 Наредбе Мин. Правде издате у ствари судских пословних правила под бројем 4291/1891 која има законску снагу и која је у смислу § 59 наредбе Мин. Правде бр. 68 700/914 од § 1—102 још и данас у важности.

По овом §-у 91: „Дисциплинску власт над послужитељима врши претседник, а у погледу оних који су запослени код Среског суда, дотични претседник Окружног суда.

Поступак и у току овога учињена расположења и донесене одлуке имају се увести у записник. У меритуму ствари донесена одлука има се прогласити послужитељу. Ако је овај запослен код Среског суда изван седишта Окружног суда, проглашење врши дотични срески судија.

Против одлуке може послужитељ на месту прогла-

шења одлуке уложити уток за 24 сата, а овај може и писмено поднети за три дана од проглашења.

О утоку коначно решава непосредна виша надзорна власт“.

Овом приликом морам нагласити још и то, да дисциплинске казне нису утврђене позитивним законом, али по сталној судској пракси, развијеној по овом питању у погледу казне имају се применити прописи зак. чл. VIII 1871, ипак с том изменом да губитак звања може изрећи само Министар правде.

Горе споменути § 91 наредбом Министра правде од 29 децембра број 39162 допуњен је овако:

„Због мање неуредности, у случају неуспешне претходне усмене опомене старешина суда (§ 51) може послужитеље, запослене код суда који стоји под његовим вођством, надзорним путем — без дисциплинског поступка — казнити, редном казном од 1—20 круна. Против одлуке којом је одмерена казна због неуредности, има места утоку у једном степену, на непосредну вишу надзорну власт, који се има код старешине суда пријавити у року од 24 сата, рачунајући од проглашења, а за три дана од проглашења се може и писмено поднети.

Одлуке којима је изречена казна због неуредности у колико је казну изрекао старешина среског суда или претседник Окруж. суда, по правомоћности се имају саопштити претседнику Апелац. суда а такве одлуке донесене против послужитеља запослених код Касационог суда, имају се саопштити Министру правде. Правомоћне одлуке, старешина суда држи у евиденцији, и у колико се у року одређеном у одлуци, казна не исплати, старешине среских судова односно претседници Окружних судова поднеће извештај претседнику Апелационог суда да се учине потребна расположења за наплату те казне за неуредност, а претседник Касације извештава о томе Министра правде.

Ако се код старешине суда исплати казна, она се има предати порезном звању, које има да исту прими у

корист портфеља Правосуђа под насловом „редне казне“. Шеф суда о уплати непосредно извештава Министра правде уз ознаку дневничног редног броја порезне власти“.

Нови Сад, 21 децембра 1932 године.

Др Н. Ј. Игњатовић, с р.

Претседник Апелационог суда у Н. Саду.

11.

РАСПИС

Министарства Правде од нов. 1932 г. Бр. 94284 у погледу тумачења чл. 7. став 2. Уредбе о накнади путних трошкова.

Број Претс. I-A-256-1932.

Господину Претседнику Окружног суда

Министарство правде својим актом од новембра 1932 године Број 94284 доставило је овом Претседништву распис следеће садржине:

„Подручном ми Министарству достављено је питање, да ли су у члану 7 став 2 Уредбе о накнади путних трошкова за службена путовања судских службеника, која су извршена у интересу и о трошку приватне странке од 29 марта 1929 године таксативно наведена стална јавна превозна средства, којима се службеник мора по правилу служити или су она наведена само примерице.

Поводом тога, а на основу члана 28 исте Уредбе дајем овом аутентично тумачење:

Стална јавна превозна средства којима се судски службеник мора, по правилу служити, наведена су у члану 7 став 2 напред цитиране Уредбе само примерице.

Под сталним јавним превозним средствима у смислу поменутог прописа подразумевају се, не само железница, пароброди, и аутобуси, него и друга стална јавна превозна средства као н. пр. трамвај, моторни бродови, моторни чамци, скеле и слично“.

Достављајући Вам Господине Претседниче горње наређење упућујем Вас, да са садржином истог упознате све судије и остало особље тога Окружног и подручних Вам Среских судова, а о учињеном поднесете ми извештај у року од 8 дана.

Нови Сад, 10 децембра 1932 године.

Др Н. Ј. Игњатовић, с. р.

Претседник Апелационог суда у Н. Саду.

12.

РАСПИС

Министарства финансија од 5 септ. 1932 Бр. 63163 из 1932 којим даје објашњење к тарифном броју 45.

Број Претс. I-A-202-1932.

Господину Претседнику Окружног суда

Министарство правде својим актом од 20 септембра 1932 године Бр. 94130 доставило је овом Претседништву распис Министарства финансија следеће садржине:

„На покренуто питање, ко има да плати таксу из тарифног броја 45 закона о судским таксама за решење по приговору веровника против отцепљења дела некретнина или размене земљишта у изазивачком поступку по закону о земљишнокњижним деобама, отписима и приписима у износу од 50 динара,

Министарство финансија, Одељење пореза, на основу §-а 43 закона о судским таксама даје следеће објашњење:

У члану 43 став (1) правилника о извршењу закона о судским таксама од 11 јуна 1930 године (Службене новине од 17 јуна 1930 бр. 134/L) речено је, да се такса из тарифног броја 45 тарифе уз закон о судским таксама плаћа и лепи на поднеску односно на правном леку уз таксу за поднесак односно правни лек.

А пошто поднесак у изазивачком поступку подноси странка, која жели у смислу §-а 3 закона о земљишно-

књижним деобама, отписима и приписима од 31 децембра 1930 (Службене новине од 19 марта 1931 године број 62-XVIII/105) постићи бестеретни отпис дела земљишно-књижног тела, то је и она, а не веровник, који подноси евентуални приговор противу овог бестеретног отцепљења, дужна да плати таксу за решење по тар. броју 45 закона о судским таксама, и то — обзиром на пропис § а 4 став (1) тачка 4 закона о судским таксама — из разлога, пошто је она, а не веровник, изазвала изавивачки поступак.

Моли се Министарство правде да изволи ово објашњење саопштити свима судовима у земљи“.

Достављајући Вам Господине Претседниче горње наредбе упућујем Вас да са садржаном истог упознате све подручне Вам среске судове, н о учињеном ми поднесете извештај у року од 8 дана.

Нови Сад, 28 септембра 1932 године.

Др Н. Ј. Игњатовић, с. р

Претседник Апелационог суда у Н. Саду.

13.

РАСПИС

Министра финансије од 14 нов. 1932 Бр. 41027 о тумачењу Уредбе о утврђивању вредности станова државних службеника.

Број Претс. I-A-263-1932.

Господину Претседнику Окружног суда

Министарство правде својим актом од 8 децембра 1932 године Бр. 121210 доставило је овом Претседиштву распис следеће садржине:

Министар финансија оделење државних добара и катастра актом бр. 41027 од 14 новембра 1932 године доставило је следеће:

Опште оделење овог Министарства под бр. 47827 од октобра ове године дало је следеће објашњење:

„По чл. 11 Уредбе о утврђивању вредности станова државних службеника грађанског реда под станом се имају разумети само просторије за становање: собе, предсобља, кујне, купатила, соба за млађе, клозети и т. д. а не степениште и друге принадлежности које се имају одвојено плаћати, а по чл. 4 исте уредбе кујна, соба за млађе, купатило и остава (шпајз) рачуна се свако за себе као пола собне јединице, укупно, дакле, као две собне јединице и као такве наплаћивати. Па када се по чл. 4 речене Уредбе претсобље не рачуна као пола собне јединице, и по чл. 11 се сматра просторијом за становање, логично је да се оно (претсобље) има сматрати као просторија за становање за које се према одредби чл. 3 напомене Уредбе има плаћати пун износ као за собну јединицу“.

Према овоме, претсобља већа од 6 м² имају се рачунати као собне јединице и као такве уз остале просторије стана наплаћивати односно њихову вредност одбијати од укупних месечних принадлежности. Претсобља мања од 6 м² не узимати у обзир и не наплаћивати.

Предње се доставља с молбом на извршење.

Достављајући Вам Господине Претседниче горње наређење упућујем Вас да са садржином истог упознате све подручне Вам Среске судове, а о учињеном поднесете ми извештај у року од 8 дана.

Нови Сад, 14 децембра 1932 год.

Др Н. Ј. Игњаторић, с. р.

Претседник Апелационог суда у Н. Саду.

14.

РАСПИС

Министарства финансија од 18 нов. 1932 год. Број 86080 о наплати таксе у случају добровољне дражбе. Број Претс. I-A-258-1932.

Господину Претседнику Окружног суда
Министарство правде својим актом од 7 децембра

1932 године Бр. 120321 доставило је овом Председништву распис следеће садржине:

Министарство финансија оделење пореза доставило је својим актом од 18 новембра о. г. број 86080 овом Министарству следеће:

„Покренуто је било питање, да ли треба наплаћивати 3⁰/₀-ну извршну таксу из тач. 2 тарифног броја 81 закона о таксама и у случају добровољне дражбе, коју није вршила државна власт.

Министарство финансија, Оделење пореза, на основу чл. 43 Закона о таксама даје следеће објашњење:

Извршна такса у износу 3⁰/₀ из тач. 2 тар. броја 81 Закона о таксама наплаћује се *за рад*, и то само *за радње државних власти* као што се то разабире из напомене 2 и 3 уз тарифни број 81 Закона о таксама.

Ако пак продају врши каква самоуправна власт или како приватно лице, нема места наплати 3⁰/₀-не државне извршне таксе из тарифног броја 81 Закона о таксама.

Евентуално накнадно одобравање дотичне лицитације са стране какве државне власти, не може се пак субсумирати под појам *вршења лицитације* и узети за узрок наплати 3⁰/₀-не државне извршне таксе.

Моли се Министарство правде, да изволи ово објашњење саопштити свима судовима у земљи“.

Достављајући Вам Господине Претседниче горње наређење упућујем Вас, да са садржином истог упознате све судије и остало особље тога Округног и подручних Вам Среских судова, а о учињеном поднесете ми извештај у року од 8 дана.

Нови Сад, 14 децембра 1932 год.

Др Н. Ј. Игњатовић, с. р.

Претседник Апелационог суда у Н. Саду.

15.

ЗАКОН

о накнади штете Држави због велеиздаје и о забрани над имовином лица окривљених због таквих дела од 14 септембра 1929.

Чл. 1. — Лице осуђено због којег од кривичних дела споменутих у члану 13 Закона о заштити јавне безбедности и поретка у држави дужно је да накнади Држави сву непосредну или посредну штету проузроковану јој овим делом, а поред тога још и дати Држави примерену имовинску задовољштину, коју ће суд одредити по слободној оцени, уваживши све прилике појединог случаја.

Потраживања споменута у првом ставу не заступају за три године, већ вреди за њих редовни застарни рок.

Чл. 2. — За обезбеђење (осигурање) права Државе на накнаду штете предвиђеног у члану 1, Државни суд за Заштиту државе наредиће, на предлог државног тужиоца, забрану над покретном и непокретном имовином осумњиченог, која се налази у нашој држави, ако по извиђеним чињеницама постоји основана сумња, да је он скривио које од делас поменутих у члану 13 Закона о заштити јавне безбедности и поретка у држави.

Суд ће, пре него што донесе ову одлуку, преслушати осумњиченог о разлозима и доказима сумње, ако је он у нашој држави, а зна се за његово боравиште.

Суд ће на предлог државног тужиоца, још пре него ли донесе своју одлуку о забрани, наредити потребне мере да се привремено обезбеди имовина осумњиченог.

Чл. 3. — Закључак о дозвољеној забрани доставиће се државном тужиоцу и осумњиченоме или његовом законитом заступнику. Ако осумњичени не борави у нашој

држави, а нема ни законитог заступника у нашој држави, доставиће се закључак староцу (скрбнику), кога ће му Државни Суд у исто време по службеној дужности поставити. Ако су стављене под забрану непокретнине или тражбине укњижене у јавној књизи, наредиће се у исто време забелешка ове забране у земљишним књигама (грунтовници), односно у погледу непокретнина, које се налазе у Србији или тражбина укњижених на таквим непокретнинама, прибелешка у смислу §§ 393 до 397 Законика о поступку судском у грађанским парницама за Краљевину Србију.

Закључак о забрани треба објавити једанпут у „Службеним Новинама“ и у службеном листу оне бановине, у чијем се подручју налази имовина стављена под забрану.

Доставом закључка осумњиченом, односно његовом законитом заступнику или староцу, губи осумњичени право да располаже овом имовином све дотле, док траје ова забрана. Тиме се не дира у права трећих лица, стечена пре наређене забране, уколико се ово стицање не може побијати по општим прописима о праву побијања правних дела.

Чл. 4. — Државни Суд за Заштиту Државе известиће о наређеној забрани онај суд, који би био надлежан за вођење старатељства (туторства односно скрбништва) у погледу осумњиченог. Тај ће суд управљати са имовином стављеном под забрану као и са имовином одсутнога. Суд ће поставити управитеља имовине, ако је то потребно.

Чл. 5. — Лица, која по закону имају право да траже издржавање од осумњиченог, добиће га из прихода имовине стављене под забрану, ако живе у нашој држави и ако им је то издржавање потребно, а нису сама учесници у кривичном делу као потстрекачи или помагачи.

О таквој молби одлучује суд споменут у члану 4. Суд ће пре него што донесе ову одлуку саслушати државног заступника (државног правобраниоца).

Иш. у ст/328

Дисциплинско веће при Апелационом Суду

за судске чиновнике, образовано по §-у 31 и 36. зак.
чл. VIII: 1871 године.

Прешедник: г. Др. Ника Игњатовић, претседник Апелационог Суда,

заменик: г. Др. Бошко Ђурђевић, потпретседник Апелационог Суда,

чланови: г. Др. Антун Гргинчевић, претседник већа,
г. Душан Спалатин, судија Апелационог Суда,
г. Др. Павле Поповић, судија Апелационог Суда,
г. Миро Мандић, судија Апелационог Суда,

заменици: г. Карло Кленовшек, судија Апелационог Суда,
г. Воја Павловић, судија Апелационог Суда,
г. Др. Јосиф Кочар, судија Апелационог Суда,
г. Др. Тома Павловић, претс. већа Апелационог Суда,

Јавнобележнички колегијум:

Прешедник: г. Др. Ника Игњатовић, претседник Апелационог Суда,

заменик: г. Др. Бошко Ђурђевић, потпретседник Апелационог Суда,

чланови: г. Др. Тома Павловић, претседник већа,
г. Др. Јаков Долинар, судија Апелационог Суда,

заменици: г. Душан Спалатин, судија Апелационог Суда,
г. Миро Мандић, судија Апелационог Суда.

 У ПАЖЉУ ПРЕТПЛАТНИЦИМА!

Отварајући претплату за XIII годину, умољавамо све наше п. претплатнике, да нам на име претплате за 1933 годину изволе послати Дин. 120 још у току месеца јануара, јер је претплата на целу годину платива у почетку године!

Уједно и овим путем позивамо оне наше пошт. претплатнике, који још ни до данис нису исплатили претплату за раније године, да изволе то одмах учинити, јер је наш часопис упућен једино на претплату.

Најпосле објављујемо и то, да се код Уредништва још могу добити „Збирке“ из 1925—31 године свако годиште по 100 динара, а годиште 1932 по 120 динара. Судије и судијски приправници добијају „Збирке“ из 1925—1932 г. у пола цене.

Нови Сад, 15 марта 1932 год.

Уредништво „ЗБИРАКА“
НОВИ САД
Телефон 24-98.
